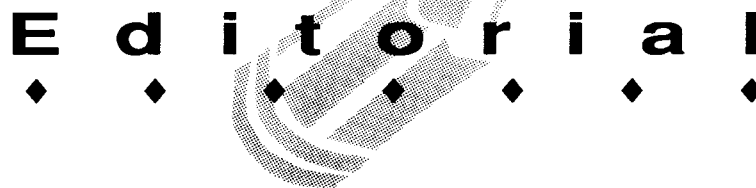

E d i t o r i a l

ALÍCIA A LA UNIVERSITAT DE LES MERAVELLES

Alicia és una noia espavilada, desperta, és plena de curiositat i ganes de saber. A Alícia li és difícil explicar per què va triar la carrera de mestra. Potser perquè tot just abandona l'adolescència i, amb el cap ple encara d'ideals, pensa que l'educació és una empresa prou noble com per a dedicar-hi la vida.

Però els ulls il·lusionats d'Alícia han topat ja amb algunes sonores decepcions. Quan mirava d'aclarir-se amb la paperassa per matricular-se a primer curs de l'Ensenyament de Mestre, va assabentar-se que ingressava en una universitat de nova creació. La il·lusió de saber-se membre de la primera promoció d'una universitat nova va anar convertint-se en decepció a mesura que intuïa el foc creuat dels interessos, el pes de la lògica numèrico-administrativa per sobre la més elemental coherència acadèmica.

En els darrers temps, Alícia ha sentit parlar molt de departaments. Ella tenia entès que, a les universitats serioses, normals, on es treballa amb criteris professionals, els departaments són unitats de gestió que aglutinen els membres d'àrees de coneixement afins; instàncies que agrupen els qui treballen en camps anàlegs, els que comparteixen interessos i problemes.

Encuriosida pel tema, el seu esperit inquiet l'ha portada a fer una petita investigació. No hi ha dubte: tots els antics companys de batxillerat amb qui ha parlat —a hores d'ara dispersos arreu de les universitats catalanes— han confirmat la seva opinió inicial. Allò que dóna sentit a un departament universitari arreu del món és, en definitiva, la convergència d'interessos, l'especificitat interna, la capacitat (o la necessitat) de col·laborar en un projecte comú.

Per què, aleshores, té la sensació que a la seva universitat l'estructuració en departaments nous està plantejant-se com el repartiment d'un enorme pastís? Com és que els que remenen les cireres acadèmiques no es prenen prou seriosament la carrera que ella ha triat? Com pot ser que no existeixi un departament que aglutini els professors que ha de formar-la a ella des de les diverses didàctiques específiques quan resulta que la resta d'ensenyaments de la seva meravellosa universitat sí que el tindran? Mira perplexa el mapa de departaments que tot just s'ha aprovat, i troba les àrees de coneixement que l'han de preparar com a educadora disperses en una rècula de departaments sense relació, sotmeses a les exigències dels números, les comfraries i els desamors acadèmics. Veu com la universitat Franz Kafka s'adreça amb pas ferm i decidit cap a la tercera regional.

Li travessa la memòria una classe de la darrera setmana en què els allionaven sobre les virtuts de la interrelació, la globalització i la interdisciplinarietat. Els deien que l'educació no pot plantejar-se en compartiments estancs, que el coneixement és holístic, integrador... però ara veu esvair-se el sentit d'aquestes paraules veient el rumb que han pres les coses en el seu propi procés de formació.

A hores d'ara, Alícia comença a pensar que la Universitat Franz Kafka està liquidant, en unes impresentables rebaixes fora de temporada, el que havia estat la formació de mestre. Pensant en la transcendència social de la seva futura feina, encara no entén per què la preparació dels professionals de l'ensenyament no es planteja amb més coherència i responsabilitat a la seva universitat dels prodigis.